

De altfel, motivul principal al satisfacției mele îl constituia unul din paragrafele contractului pe termen lung care stipula obligația firmei producătoare de a-și mări, în caz de solicitare, cantitățile de muște livrate nelimitat, ceea ce-mi oferea posibilitatea dezvoltării coloniei, a efectuării unor lucrări de lărgire și înălțare a volierei, și așa imensă, ca minunatele păsări să aibă condiții de viață asemănătoare cu cele existente în libertate. Mai rămânea să obțin consimțământul iubitoarei mele soții ca, la nevoie, să folosesc în interesul coloniei și fondul ei de bătrânețe aflat în hârtii de valoare la una din băncile străine și de care, în alte împrejurări, nu m-aș fi atins în ruptul capului, acum însă vulturii deveniseră singura noastră pasiune și rațiune de a trăi.

Dar mai înainte de a relata unele lucruri de interes în privința unei colonii de vulturi în captivitate, trebuie făcută precizarea că aceste superbe viețuitoare ale înălțimilor amețitoare, lipsite numai câteva luni de libertate, uită să zboare, iar o pasăre care nu zboară este asemeni unui bolovan nesimțitor, de unde a urmat și rațiunea hrănirii vulturilor cu muște, contrazicând multimilenarul *Aquila non capit muscas*, arborând stindardul eficace, etern dătător de speranță al zborului: Vulturii declară război muștelor. Numai că acvila e o pasăre destul de înțeleaptă pentru a nu accepta un asemenea război din numeroase considerente, iar deținătorul unei asemenea colonii de păsări în captivitate constată încă de la început că vulturii ignoră prezența micilor zburătoare, necum să încerce să le prindă și să se hrănească cu ele. În acest caz, nu mai e altceva de făcut decât să înfometezi păsările o perioadă suficientă de timp, după care acestea acceptă, fără să-și dea seama, războiul altădată detestat cu bâzâitoarele, iar cele de Asia, contractate de mine, niște exemplare cu o înfățișare monstruoasă, le stârnesc o furie de neimaginat, încât, înfometați cum sunt, vulturii se zoresc să prindă muștele și să le ingurgiteze. Stau deoparte și privesc spectacolul sinistru ce tocmai s-a declanșat la introducerea muștelor în volieră. Războiul acesta al vulturilor cu muștele are cu adevărat ceva inedit, pe care dacă ar fi să-l definesc cu un singur cuvânt, acela ar fi haosul, căci în dorința lor febrilă de a prinde oribilele muște, vulturii, descumpăniți, se izbesc unii de alții, de parcă și-ar fi pierdut cu desăvârșire instinctele de orientare din văzduh. Am părăsit voliera, ușor abătut, ca să mă întorc câteva ore mai târziu, să constat starea lor de spirit după războiul cu muștele. Am intrat cu oarecare rețineră în volieră. Cele mai multe păsări moțâiau epuizate pe suportii de lemn sau pe cei de metal, într-o toropeală cumplită. Prezența mea în volieră le-a lăsat indiferente, și-am pus dezinteresul lor față de mine pe seama efortului ce-l făcuseră în timpul luptelor cu muștele de Asia. Totuși, când am fost pe punctul de a pleca, un vultur bătrân, capturat de mine cu mulți ani în urmă în Alpii Elvețieni, s-a urnit din locul lui și a croncănit ceva pe limba lui păsărească, croncăneală din care iradia nemulțumirea.